

искахъ волѣхъ за три мѣсеца отсѣ тствіе, което разумѣва ся, ще ся проточи до скончаніето на живота ми. Поискахъ, то есть, да ся оттеглихъ прѣди тя да мя отпрати; това е философія. Бѣди прочее и ты разуменъ и философъ, като мене. Да не щешъ да знаешъ за неѣхъ. А лесно щешъ намѣри и ты нѣкоѣхъ женѣхъ другѣхъ която да може да тя утѣши. И туй като каза изсмѣ ся.

— Е; какъ мыслишь ты, извика Волскый, графинята непрѣмѣнно ще ся ожени ли за князя Рѣшина?

— А че кой може да ѣхъ въспрѣ?

— Азъ. И показа му прѣстенъхъ, който носеме на малкыйхъ си прѣстѣхъ, на лѣвѣхъхъ рѣкѣхъ.

— Какво значи това? казва му докторъхъ.

— Туй е прѣстенъхъ който струва два франга, но който е за мене скѣпоцѣннѣйшій. Измѣхъхъхъ го отъ прѣстѣхъхъ на графинѣхъхъ въ послѣднѣхъхъ ношѣхъ, малко прѣди да ся отървемъ единъхъ отъ другый. О, безуміе!

— Ще каже че и ты си ѣ далъ другъхъ нѣкой по-скѣпъхъ и елмазенъхъ, както е обичайно. Но тозъхъ прѣстенъхъ струва ми ся